

sende dette Brev til en socialdemokratisk Redaktør og beder ham om at foranledige, at Angrebene paa Flakkebjerg høre op. Hvis den socialdemokratiske Presse havde fulgt denne Anmodning, vilde den ikke længere være en socialdemokratisk Presse, thi Forholdene paa Flakkebjerg under Mortensen vare af den Beskaffenhed — og det viste sig ogsaa senere, da Forhørene kom frem —, at saa godt som alle Medlemmer i denne Sal vare enige om, at denne Mand kunde ikke være Forstander længere. Men havde det staaet til Overinspektøren og til den højtærede Justitsminister, havde Mortensen den Dag i Dag været Forstander paa Flakkebjerg, og havde det staaet til Overinspektøren, til den højtærede Justitsminister, til det ærede Medlem for Kellerup og til Bestyrelsen for „Hebron“, havde Fru Bransholm den Dag i Dag været Forstanderinde paa „Hebron“. Det er Sandheden. Og naar Mortensen ikke længere er Forstander paa Flakkebjerg, naar der nu der sidder en Mand som Forstander, der er en god Mand, og som følger de humane Grundsætninger, og naar der nu er kommet en Kvinde paa „Hebron“, der er en god og forstandig Kvinde, skyldes det de Titusinder af Folket, som under hele denne Kamp var med til at støtte mig og det Parti, hvortil jeg hører, i Arbejdet for at rense ud. Derfor har jeg ikke nogen særlig Tillid til Overinspektøren.

For øvrigt vil jeg gerne i Forbindelse hermed bede ærede Medlemmer om at fastholde denne Bemærkning i Brevet, at Forholdene paa Flakkebjerg ere lige saa gode som paa de andre Opdragelsesanstalter. Det er under hele denne Sag blevet bebrejdet mig, at jeg skaber Uro; det er blevet bebrejdet Socialdemokratiet, det blev ogsaa bebrejdet os i Flakkebjerg-Sagen. Hvem er det, der skaber Uro? Det er netop Overinspektøren, det er netop dem, der ingen Ting sige, som ikke kritisere. Ved at sige, som Overinspektøren gør her, at Forholdene paa Flakkebjerg ere lige saa gode som paa de andre Opdragelsesanstalter, slaar Overinspektøren alle de øvrige Opdragelsesanstalter i Hartkorn med Flakkebjerg. Men det har han ikke Ret til at gøre, det maa Overinspektøren ikke gøre. Han maa ikke sige om Møller paa „Holsteinsminde“, at han anvender samme Fremgangsmaade som Mortensen, han maa ikke sige det om Møller paa „Bølgildgaard“, ikke om Hansen paa „Himmelbjerggaard“, thi det er ganske usandt.

Nej, heldigvis, og det har jeg stærkt understreget i min Anklage i hele denne Sag, at vel kan der være Mangler og Brøst ved overordentlig mange af vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter, men saa fortvivlede Tilstande, som have været raadende paa Flakkebjerg, have ikke været raadende paa nogen af de andre Anstalter, og saa sørgelige Forhold, som der har været paa „Hebron“, saa triste Tilstande har der overhovedet ikke været paa noget andet dansk Børnehjem. Det kunde overhovedet ikke finde Sted — jo, paa „Godhavn“ kunde det finde Sted, og det vil Undersøgelsen ogsaa vise. Vedkommende Forstander har i et Interview selv tilstaaet en Række af de Anklager, jeg har rettet imod ham. Der maatte netop denne særegne Kvinde til paa „Hebron“, der maatte netop dette mørke Syn og dette ganske ejendommelige Menneske til, for at alle disse Straffe kunde finde Sted. Hvor missionske end adskillige Opdragelsesanstalter og Børnehjem ere, hvor mange Prygl der end er uddelt, der findes intetsteds i Landet noget tilsvarende. Det er noget for sig selv, som Fru Bransholm er noget for sig selv. Men Overinspektørens Stilling i Flakkebjergsagen svarer til hans Stilling i Hebronsagen.

Jeg gjorde før opmærksom paa, at jeg i sin Tid rettede en frugtesløs Henstilling til Formanden for Bestyrelsen for Flakkebjerg. Jeg rettede, da jeg formede min Anklage mod „Hebron“, en Henvendelse til Formanden for Bestyrelsen for „Hebron“, Hr. Godsejer Ebbensgaard. Hvad gjorde han? Han gjorde ingenting. Han lovede mig, at han samme Dag eller næste Dag skulde faa talt med nogle af de unge Piger, der vare eller havde været paa „Hebron“. Han gjorde det ikke. Først 8 Dage efter lod han sammenkalde et Bestyrelsesmøde. Han havde lovet mig at ville tilstille Justitsministeren et Andragende om en Kommission; men det skete ikke. I Stedet for vedtog man at tilkalde Overinspektøren til at give sig Vejledning, og Overinspektøren sendte mig da, efter at have givet denne Vejledning, et Brev med Anmodning om at komme til Stede ved en Sammenkomst, naar og hvor det passede mig. Paa det Tidspunkt var jeg oppe i Vestjylland, og jeg telegraferede da til ham, at jeg vilde kunne træffe ham i Struer, hvis det passede ham. Jeg traf ham saa i Struer, og han meddelte mig, at han skulde til „Hebron“. Det forbarrede mig meget, at i hans Følge var to Højreredaktører og to Regeringsredak-